

**ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΚΟΡΦΕΣ
ΤΟΥ**

**MONT
BLANC**

Ultra Trail du Mont Blanc

Επιμέλεια κειμένου: **ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΥΡΑΚΗΣ**

Φωτογραφίες: **ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΕΖΑΣ, MARIE LEAUTEY**

Μια ιδέα που υλοποιήθηκε μέσα από την απόλυτη πρόκληση... ένα συναίσθημα που πολύ απλά σε γεμίζει ζωή βιώνοντας την ολοκλήρωσή του... και ένας αγώνας με ιδιαίτερες απαιτήσεις, αντοχές, θέληση και δύναμη, μόνο και μόνο για τις αναμνήσεις που θα παραμείνουν βαθιά χαραγμένες στο υποσυνείδητο κάθε αθλητή...

Μιλήσαμε με δύο από τις Ελληνικές συμμετοχές του Ultra Trail du Mont Blanc, το Δημήτρη Μπεζά και το Λεωνίδα Αθανασόπουλο και ήταν χαρακτηριστική η εμφάνιση και το χαμόγελο στις περιγραφικές τους αναφορές για τον αγώνα, τη συμμετοχή, αλλά και τον τερματισμό τους μετά από συνολικά 166 δρομικά χιλιόμετρα και 9400 μέτρα υψομετρική.

«Το Ultra Trail du Mont Blanc απλά διαφοροποιείται. Αποτελεί ένα μεγάλο τεστ χαρακτήρα, θέλησης και αποφασιστικότητας, σε απόλυτη συνάρτηση με τον προσωπικό σου στόχο».

Μας μίλησαν για ιδιαίτερα ψυχικά χαρίσματα, απαιτητική φυσική κατάσταση προκειμένου να φέρεις σε πέρας μια τέτοιου μεγέθους πρόκληση, με χαρακτηριστικές στιγμές απόγνωσης, αμφιβολίας, ίσως και αμφισβήτησης δυνάμεων. Κάπου εκεί όμως η δύναμη του μυαλού σε κυριεύει και διαμορφώνει πεισματικά το αντίδοτο της θέλησης, σε έναν αγώνα που θεωρείται η κορωνίδα των αγώνων βουνού μεγάλων αποστάσεων, με τη διάσχιση απαιτητικών διαδρομών σε βουνά «σκαμμένα από τους παγετώνες», την αποφασιστικότητα στις τρομακτικές υψομετρικές εναλλαγές σε πλαγιές απόκρημνες και καταπράσινες, αλλά και την εγωιστική απόλαυση της απόλυτης συμμετοχής.

«Το UTMΒ δεν έχει μονοπάτια υψηλής τεχνικής δυσκολίας, αλλά όταν τα γόνατά σου είναι "κλειδωμένα" τότε και η παραμικρή ρίζα ή σκαλί είναι τεχνική δοκιμασία να το περάσεις».

Η συμμετοχή στον αγώνα αυτόν είχε ένα και μοναδικό σκοπό... τον τερματισμό σε συνδυασμό με τον έλεγχο του χρόνου που θα απαιτηθεί. Και οι δύο αθλητές δια-

μόρφωσαν ένα ιδιαίτερο προπονητικό πλάνο στην Ελλάδα, έτσι ώστε να προετοιμαστούν για το άγνωστο. Νυχτερινές διαδρομές, πολύωρες προπονήσεις σε χαμηλό ρυθμό και με πολλά υψομετρικά, ανάμεσα σε χωμάτινα μονοπάτια και πετρώδες έδαφος.

«Οι αγώνες που είχαμε κάνει πριν το UTMB όπως ο Olympus Marathon ή η Ροδόπη, έχουν μία αρχή μία μέση και ένα τέλος. Αυτά έχεις μέσα στο μυαλό σου όταν ξεκινάς. Στον αγώνα όμως βιώνεις την πρωτόγνωρη εμπειρία του να πηγαίνεις και να μην ξέρεις για πόσο θα πηγαίνεις ακόμα, να έχεις δηλαδή μία αβεβαιότητα και να την παλεύεις!».

Στη γραμμή εκκίνησης μαζί με δυόμιση χιλιάδες συμμετέχοντες ήταν κάτι πρωτόγνωρο για τους δύο αθλητές μας. Εντελώς διαφορετικό επίπεδο διοργάνωσης και νοοτροπίας καθώς τόσο οι δρομείς, όσο και ο κόσμος στα μπαλκόνια και τους δρόμους έδιναν μία ανεπανάληπτη εορταστική ατμόσφαιρα! Η εκκίνηση ήταν απλή, ενθουσιώδης, χωρίς να θέλουν να σκέφτονται τον όγκο που έπεται και το αν θα τερματίσουν ή όχι! Μας κάνανε λόγο για την ψυχολογία μιας πολύ μεγάλης βόλτας.

«Οι ανηφόρες είναι τόσο μεγάλες που δοκιμάζουν την υπομονή σου, αλλά και οι κατηφόρες οριοθετούν επανειλημμένα την αντοχή σου στον πόνο».

Τα πρώτα χιλιόμετρα του αγώνα και μέχρι την πρώτη καλή ανηφόρα πάνω από το Les Houches κύλησαν μέσα σε συνωστισμό. Ο πρώτος διαχωρισμός έγινε στην κορυφή του Col de Voza και στις αμέσως επόμενες, ατελείωτες και με φοβερή κλίση, κατηφόρες μέχρι το Saint Gervais, όπου οι μύες των τετρακεφάλων είχαν πάρει ήδη φωτιά! Αναζωογονητική όμως η αίσθηση από το μεγάλο πανηγύρι που επικρατούσε από τους ενθουσιώδεις θεατές, σε απόλυτη έκσταση να εμψυχώνουν και να χειροκροτούν χαμογελαστοί... απίστευτη δύναμη!

Ένα από τα ψηλότερα περάσματα όλου του αγώνα, φτάνοντας σχεδόν στα 2600 μ., ήταν μετά την ανάβαση προς το Col de la Seigne, η οποία και αποδείχθηκε επώδυνη, καθ' όσον η πυκνή ομίχλη επικρατούσε παντού και η υγρασία ξεπερνούσε κάθε όριο. Τα βρεγμένα ρούχα των αθλητών δεν επαρκούσαν για το τσουχτερό κρύο της κορυφής και το χιονόνερο. Οι απρόβλεπτες δοκιμασίες είχαν οδηγήσει τους αθλητές σε πλήρη αποπροσανατολισμό από το αρχικό τους πλάνο.

Κάπου στη μέση της διαδρομής και μετά από την πρώτη νυχτερινή διάσχιση του αγώνα, ήρθε η δικαίωση μιας απίστευτης θέας των παγετώνων από Arete Mont Favre, ενώ στο Courmayeur χρειάστηκε μια γερή στάση για αλλαγή ρούχων και καλό φαγητό.

Η Marie, σύζυγος του Λεωνίδα, τους ανέμενε εκεί για υποστήριξη και να τους εμπυχώνει, «...είχε έρθει να μας βρει και χάρηκα πολύ που την είδα!»

Χαρακτηριστικές οι γκριμάτσες και των δύο για την περιγραφή των συναισθημάτων στο πέρασμα από την Απυνα και ιδίως για το Λεωνίδα, ο οποίος έχοντας διαμορφώσει μια μικρή διαφορά από το Δημήτρη δήλωσε κατηγορηματικά ότι στην «ηρωική» ανηφόρα υπερεκτίμησε τις αντοχές του, με αποτέλεσμα, φτάνοντας στο διάσελο Grand Col Ferret (2.500 μ), να νοιώθει ότι κρυνει έντονα από την κόπωση και τα πόδια του απίστευτα ταλαιπωρημένα. Η συνετή απόφασή του να ανεφοδιαστεί άμεσα και να αναμένει τον Δημήτρη, ομολογεί ότι το βοήθησε ψυχολογικά και σωματικά καθώς είχαν ήδη διανύσει τα 100 χιλιόμετρα και το δεύτερο βράδυ πλησίαζε...

«Η παρέα είναι ανεκτίμητη σε τέτοιους αγώνες».

Κάπου στο πέρασμα για το παραμυθένιο Champrexlac, ο Λεωνίδας θυμάται τις σκέψεις του: «...μας έμεναν τρία βουνά, 44χλμ και 2500μ υψομετρικών. Ήταν η πρώτη φορά που υπολόγισα. Ήταν εντός λογικών ορίων καθώς έμοιαζε με έναν Olympus Marathon. Βέβαια είχαμε κάνει άλλους 2 πριν και 120χλμ!!! Αλλά τίποτα δεν θα μας σταμάταγε πλέον!»

Η υπομονή και πειθαρχία και των δύο, μας εκμυστηρεύτηκαν, ότι δοκιμάστηκε ιδιαίτερα μετά από τη συμπλήρωση 130 χιλιομέτρων, όταν ήρθαν αντιμέτωποι με την ανάβαση στο Bovine και έπρεπε πλέον να «σκαρφαλώσουν» με χέρια και πόδια, σε ογκόλιθους και ένα ανύπαρκτο μονοπάτι... Μια ολόκληρη ώρα για να διανύσουν μόλις δύο χιλιόμετρα!

Μετά από τη δεύτερη νύχτα και όντας άπνοι όλη την ώρα, μας έκαναν λόγο για τις παραισθήσεις τους, για τα όρια της υποθερμίας, για τις συζητήσεις που κάνανε γελώντας με όλα αυτά, αλλά και για το ξημέρωμα πλέον στο La Tete aux Vents, με τη θέα των βουνών, το σύμμαχο ήλιο και τον ορατό τερματισμό. Φοβερή δύναμη που τους αναπτέρωσε το ηθικό και η εξαντλητική κούραση αυτόματα έγινε σθένος, πάθος, δύναμη και ταχύτητα!

«...αρχίσαμε να τρέχουμε πανικόβλητοι και χαρούμενοι με όλη μας τη δύναμη για να τερματίσουμε! Στο τελευταίο κομμάτι της κατηγορικής διαδρομής και λίγο πριν τον τερματισμό, πηγαίναμε με μέση ωριαία ταχύτητα κοντά στα 12-13 χλμ, καλύπτοντας τα τελευταία 7 χιλιόμετρα προς το Champagnix σε κάτι λιγότερο από 50 λεπτά. Πετάγαμε!»

Το UTMB, μας τόνισαν, ότι πέρα από ένα μάθημα υπομονής, ψυχολογικών ελιγμών και δοκιμασίας χαρακτήρα, είναι και μία γιορτή με πολύ κόσμο. Δεν έχει τη λογική της απομόνωσης αυτός ο αγώνας. Είναι μία υπερπαραγωγή, με μια διοργάνωση υποδειγματική και μία συλλογική προσπάθεια μιας ολόκληρης κοινωνίας που αγαπάει και πιστεύει αυτόν τον αγώνα.

«Τερματίσαμε υγιείς, χαρούμενοι και χέρι - χέρι με το Δημήτρη, μετά από 38 ώρες και 55 λεπτά! Η Marie ήταν και πάλι εκεί... δίπλα μας, κοντά μας... είχαμε γίνει όλοι «ένα» πλέον. Χωρίς αυτό, όλα θα ήταν αλλιώς...»

Θερμά συγχαρητήρια στους δύο αθλητές και φίλους, καθώς όμως και σε όλες τις Ελληνικές συμμετοχές, που μας έκαναν περήφανους για ακόμα μια φορά.

Να είστε πάντα καλά.

